

Arrest

nr. 153 858 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 15 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :
(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.11.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor verzoekster die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 08.03.2013 in gesloten omslag). ;

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, . 1

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). ”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang bij het beroep tot nietigverklaring in zoverre dit beroep gericht zou zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet de vernietiging vordert van de *“beslissing van 15 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt”*. Het voorwerp van het beroep strekt zich niet uit tot een ‘Bevel om het grondgebied te verlaten’. Hierop gewezen ter zitting, bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat het voorwerp van het onderhavig beroep beperkt is tot de beslissing van 15 maart 2013 waarbij de aanvraag op grond

van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en doet de verwerende partij afstand van de in haar nota met opmerkingen opgeworpen exceptie.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In haar synthesesmemorie voert de verzoekende partij in haar eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij betoogt:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.”

4.2. In een tweede middel in haar synthesesmemorie beroept de verzoekende partij zich op een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van de ‘Wet van 29 juli 1991’.

De verzoekende partij betoogt dat op 15 maart 2013 haar medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard aangezien haar medisch dossier niet zou toelaten het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Volgens de verzoekende partij meent de verwerende partij dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf alsook uit de parlementaire voorbereiding duidelijk zou blijken dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM, dat hierbij verwezen wordt naar de strenge principes die het Hof in medische zaken hanteert in het arrest N vs. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008. De verzoekende partij deelt mee dat de tekst van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet geen interpretatie toelaat die zich louter beperkt tot een onderzoek of de aandoening levensbedreigend is en stelt dat de wetgever aan de verwerende partij een medisch onderzoek heeft willen opleggen binnen een context die veel ruimer is dan de rechtspraak die ingeroepen wordt door de verwerende partij. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar arrest nr. 92 258 van 27 november 2012 van de Raad waarin in dezelfde zin werd beslist en waarin, na citering van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 blijkt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet betrekking heeft op vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf, dat uit de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat drie types van ziekten aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf aangezien een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, te weten de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven, de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit en de ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, dat hieruit volgt dat de tekst van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet geen interpretatie toelaat die zich louter beperkt tot een onderzoek of de aandoening levensbedreigend is of met andere woorden of er een risico is op overlijden, gezien de wet nog twee andere hypothesen voorziet, dat aldus de wetgever aan de verwerende partij een medisch onderzoek heeft willen opleggen binnen de context die veel ruimer is dan de rechtspraak die ingeroepen wordt door de verwerende partij die enkel verwijst naar de graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, dat, zoals geïnterpreteerd door het EHRM,

een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing mag blijken dat haar aandoening geen onmiddellijk risico inhoudt voor haar leven, maar niet of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.

4.3. Het eerste middel faalt naar recht voor zover in het ondersteunend betoog de schending wordt aangevoerd van artikel 149 van de Grondwet, dat betrekking heeft op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl *in casu* een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie die hierop betrekking heeft kan bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.

4.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. *In casu* wordt zowel de juridische grondslag vermeld, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet alsook de feitelijke motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen. De verwerende partij motiveert immers dat de medische regularisatieaanvraag ongegrond is waarbij zij verwijst naar het advies van de arts-adviseur van 8 maart 2013 die als bijlage onder gesloten omslag werd gevoegd en waaruit blijkt dat de medische elementen aangehaald door de verzoekende partij niet weerhouden kunnen worden.

De verzoekende partij toont met haar overwegende theoretische uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

4.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt :

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

4.7. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen interpretatie toelaat die zich louter beperkt tot een onderzoek of de aandoening levensbedreigend is en stelt dat de wetgever aan de verwerende partij een medisch onderzoek heeft willen opleggen binnen een context die ruimer is dan de rechtspraak die ingeroepen wordt door de verwerende partij.

Echter merkt de Raad op dat de vaststelling van de verzoekende partij dat haar medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard aanzien haar medisch dossier niet zou toelaten het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, feitelijke grondslag mist nu een dergelijke motivering noch in de bestreden beslissing noch in het advies van de arts-adviseur van 8 maart 2013 kan gelezen worden. Het ganse betoog van de verzoekende partij, opgebouwd in het tweede middel, dat gesteund is op de veronderstelling dat haar regularisatieaanvraag werd ongegrond verklaard omwille van voormelde motieven, is bijgevolg niet dienstig.

Uit het medisch advies van 8 maart 2013 die als bijlage onder gesloten omslag werd gevoegd bij de bestreden beslissing en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat de arts-adviseur wel degelijk een uitvoerig en gedetailleerd onderzoek heeft gedaan naar het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit alsook naar het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst waarbij een analyse werd gemaakt van het medisch dossier en een onderzoek werd verricht naar de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, doch tot de conclusies kwam *“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijn inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die in abstracto een reëel risico zou kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling in concreto beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat uit de bestreden beslissing, waarvan het advies van de arts-adviseur integraal deel uitmaakt, niet mag blijken of haar aandoening een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER